NAŠE FARNÍ RODINA

FARNOST KARVINÁ

NASZA RODZINA PARAFIALNA

ročník X. / číslo 97. květen 2019

Co najdete v tomto čísle

O Božím Milosrdenství s. 3

Namaluj obraz 5

Jsme svědky Kristovi!? 6

Tvrdší kamene... 8

POCHOPIT CÍRKEV: Znamení milostí Tvého Jednorozeného Syna 10

ŚREDNIOWIECZE (3): Wynalazki i wiedza praktyczna; Architektura średniowiecza 11

S KOLÁRKEM (A DĚTMI) V KUCHYNI: Domácí sušenky 12

KNIHOVNICKÁ OCHUTNÁVKA: J.P. Gallagher – Purpura i czerń; Jan Paweł II – Pamięć i tożsamość; Papež František – Jméno Boží je Milosdrenství 14

KDO SI HRAJE, NEZLOBÍ 15

Úmysly mší svatých 29.04.-02.06.2019 17

CO NÁS ČEKÁ... A NEMINE:

Adorace, pobožnosti, návštěvy nemocných 19

Liturgický kalendář 19

Vyhodnocení fotosoutěže 20

Benefiční koncert pro Kačenku 21

Postní sbírka s ADROU 23

Křížová cesta s dětmi 24

úvodník

Milí Farníci, Farnice a Farničata…

Je to poněkud zvláštní. Velikonoce – křesťanské i pravoslavné – jsou již za námi, ale zároveň je stále slavíme. Jak je to možné? Díky liturgii. Vždyť celá doba velikonoční, celých padesát dnů (až do Letnic) je dobou velikonoční radosti ze Zmrtvýchvstání našeho Pána. A právě v té neustále trvající radosti z vítězství života nad smrtí vstupujeme do května, měsíce, v němž se již tradičně zastavujeme u Mariiny úlohy v dějinách světa.

Již třetím rokem je v naší farnosti květen měsícem, v němž otevíráme brány kostela (nejen) turistům. Ano… Náš kostel je opět zařazen do projektu *Otevřené chrámy* a 6 dní v týdnu zde bude v předem stanovených hodinách přítomen průvodce. Také náš „šikmý kostel" v Karviné-Dolech bude zpřístupněn již druhým rokem. Každou sobotu a neděli si projíždějící budou moci na vlastní kůži vyzkoušet vliv šikmosti tohoto chrámu. *Otevřené chrámy* jsou skvělou příležitostí k tomu, abychom přiblížili návštěvníkům křesťanství, ale také umění, dějiny a život farnosti. Po zkušenostech z minulých let můžeme říci, že je to velmi vydařený projekt.

Poněkud podobnou, i když jednorázovou, akcí je mezinárodní „den otevřených dveří v kostelích" – Noc kostelů. Letos se bude konat v pátek 24.05. a naše farnosti se zapojí otevřením hned tří kostelů: Povýšení sv. Kříže ve Fryštátě, sv. Marka ve Fryštátě a sv. Petra z Alkantary v Dolech. Náš kostel tuto noc každoročně navštěvuje několik set zájemců, což je velmi dobré.

Bezesporu největší událostí května v naší farnosti budou oslavy naší scholy. Věřte tomu, nebo ne, ale karvinská schola letos slaví 50 let nepřetržitého fungování! Nezbývá než gratulovat a přát úspěch na dalších 50 let. Oslavy budou velké. V sobotu 11.05. se všichni, především starší/bývalé scholistky, sejdou na děkovné mši svaté ve farním kostele. V neděli 12.05. pak zazpívají na mši sv. v 8:00. Na odpoledne si aktuální schola pilně připravila svůj tradiční koncert, který letos bude benefiční, neboť celý výtěžek z koncertu poputuje na pomoc nemocné Kačence, dceři bývalé scholistky a karvinské rodačky (více na stránkách tohoto čísla).

Květnový program je nabitý a různorodý. Nabízí nám pozastavení se nad naším vztahem k Marii, Matce Boží, nad otevíráním kostelů a přiblížení se k lidem, nad službou a zpěvem, a také nad nezištnou pomocí těm, kdo to potřebují.

Přeji Vám i sobě, abychom tento měsíc nejen přežili, ale především prožili.

Terka

Naše farní rodina / Nasza Rodzina Parafialna

Neprodejné. Náklady na jeden výtisk jsou ve výši ***17 Kč.***

Texty článků prochází jazykovou korekturou. Obrázky převzaty většinou z internetu.

Vydavatel: Římskokatolický farní úřad Karviná, Pivovarská 2/1, 733 01 Karviná 1, tel.: 596 314 455, e-mail: nfr@farnost-karvina.cz

Redakce: Tereza Ondruszová (šéfredaktor), Anna Špirková, Anna Strzelcová, Kamila Fašungová, Lucie Zormanová, Markéta Bogoczová, Monika Káňová, P. Przemysław A. Traczyk

Příští číslo vyjde: ***neděle 26.05.2019*** *Uzávěrka:* ***pátek 17.05.2019***

případné změny budou hlášeny v ohláškách

O Božím Milosrdenství

Rozhovor s P. Prof. Dr. Hab. Lucjanem Balterem SAC

Boží milosrdenství je uctíváno v Církvi od jejího počátku. V čem je tedy úcta, která vznikla na základě zjevení s. Faustyně, nová?

Není možné říci rovnou, že Církev uctívá Boží milosrdenství odedávna. Ano, Boží milosrdenství je přítomno na stránkách Bible, je přítomno v liturgii, avšak formalismus posledních staletí zapůsobil tak, že se do popředí dostala přísná a trestající Boží spravedlnost. Dokonce jedna z tak zvaných hlavních pravd víry říká, že Bůh je spravedlivý soudce, který zlé činy trestá a dobré odměňuje. Žádný starší katechismus už ale neobsahuje stejnou pravdu o Božím milosrdenství. Snad proto se sám Ježíš musel domáhat něčeho moc důležitého, co se jakoby vytratilo ze zorného pole křesťanů: svého velkého milosrdenství. Už v meziválečném období byly ve Francii vydány poznámky sestry Josefy Menendez (1890–1923). Tato Španělka vstoupila do Kongregace Sacré Coeur ve Francii a Ježíš milosrdný se jí často zjevoval a hovořil s ní. Kniha měla četná vydání i po druhé světové válce a úvodní slovo k prvnímu vydání napsal tehdejší apoštolský nuncius ve Francii kard. E. Pacelli, pozdější papež Pius XII. V polštině byla vydána v roce 1949 ve Spojených státech pod názvem „Výzva Lásky", z francouzštiny ji přeložil můj řádový spolubratr RD F. Cegiełka SAC. Bohužel nakladatel, jezuita H. Monier-Vinard, místo aby dal do rukou čtenářům původní text, napsal své vlastní dílo, ve kterém často citoval slova sestry Menendez. Ke čtenářům nepromlouvá Ježíš ústy řeholní sestry, mají místo toho obšírný komentář k poselství Ježíše Krista. Tato kniha určitě připravila půdu k rozvoji úcty k Božímu milosrdenství, která by možná mohla vypadat jinak v případě, že by se vyvíjela bez komentáře, na základě samotných poznámek sestry Josefy Menendez. Rád bych k tomu dodal, že Jan Pavel II. chtěl zřetelně upozornit na všeobecný rozměr úcty k Božímu milosrdenství. Prohlásil proto sv. Terezii od Dítěte Ježíše učitelkou Církve vlastně kvůli jejímu vlastnímu výroku, že Bůh je dobrý, milující Otec, kterého se vůbec nebojí. Svatá Terezie to řekla a zapsala v době všeobecně vládnoucího jansenismu, kdy bylo běžné vyhrožovat lidem a strašit je spravedlivým Bohem. Papež tímto poukázal veřejně na malou Terezii a nepochybně tak Církev a svět připravil na svátek Božího milosrdenství, který následně sám ohlásil. V odpovědi na vaši otázku je třeba říct, že novou věcí byly formy úcty k Božímu milosrdenství, které Faustyna předávala. Některé z nich, jmenovitě obraz Ježíše milosrdného a svátek Božího milosrdenství, mají z důvodu papežských prohlášení oficiální povahu. Ostatní patří mezi soukromé pobožnosti, i když se věrní modlí společně.

V Deníčku sestry Faustyny najdeme poznámku o tom, že z Polska vyjde jiskra, která připraví svět na poslední Kristův příchod. Myslíte si, že úcta k Božímu milosrdenství je tou jiskrou a že už teď Kristus připravuje svět na svůj druhý příchod?

Významný je fakt, že sám Jan Pavel II. citoval tato slova během slavnostního posvěcení svatyně Božího milosrdenství v Krakově – Łagiewnikach dne 17. srpna 2002, kde svěřil Církev a celé lidstvo Božímu milosrdenství. Řekl tehdy: „Ať se plní Kristův závazný příslib, že z tohoto místa vyjde «jiskra, která připraví svět na Jeho poslední příchod» (srv. Deníček 1732)." Zároveň zdůraznil, že „tu jiskru Boží milosti je třeba rozžehnout. Je třeba předat světu oheň milosrdenství." Můžeme vyvodit, že papež měl na zřeteli kult Božího milosrdenství, který se po mnohá léta v Polsku vyvíjel. Osobně si však myslím, že je možné vidět zde více významů a úrovní: onou jiskrou je sám Jan Pavel II., který po celých dlouhých 27 let hlásal světu poselství o Bohu bohatém na milosrdenství, je jí také sama úcta k Božímu milosrdenství a může se jednat i o úctu k Božímu milosrdenství, kterou Jan Pavel II. otevřeně šířil. Jsem vnitřně přesvědčen, že každá z těchto možností je platná, odlišují se pouze tím, co zdůrazňují: 1. papež (a kult), 2. kult, 3. kult a papež.

Hodina milosrdenství, Korunka, obraz Ježíše milosrdného a svátek Božího milosrdenství jsou základní formy úcty k Božímu milosrdenství. V Církvi byly vždy přítomné veškeré prostředky spásy. Někdo se tak může ptát, jestli jsou vůbec potřeba nějaké nové formy kultu?

Žádná z forem úcty k Božímu milosrdenství není povinná. Jsou to doporučení, návrhy, nové možnosti, jak chválit Boha. Podle Deníčku jsou nejdůležitější obraz a svátek Božího milosrdenství. Proč tomu tak je? Obraz, který visí v kostele, kapli či v bytě, k nám promlouvá, něco nám přibližuje, zvláště svým nápisem: Ježíši, důvěřuji Ti! Připomíná člověku milosrdného Boha Otce, který jest na nebesích. Ohledně svátku bych rád poukázal na další zajímavou souvislost: v meziválečném období schválila církevní autorita vznik nové kongregace sester benediktinek – samaritánek. Její

zakladatelka, sotva dvacetiletá Jadwiga Jaroszewska, si dala za cíl velebit Boží spravedlnost. Zanedlouho se však sám Ježíš domáhá svátku Božího milosrdenství a svou žádost odůvodňuje nikoliv pouze nutností velebit, ale především hlásat světu Boží milosrdenství. Ano, veřejná oslava svátku Božího milosrdenství má hlásat světu milosrdného Boha. Volba první neděle velikonoční nebyla náhodná: během celého liturgického roku se k Bohu obracíme nejdříve s prosbou o milosrdenství (doba adventní a postní), následně děkujeme za prokázané milosrdenství (doba vánoční a velikonoční). Proto Jan Pavel II. neváhal a v roce velkého jubilea spolu s kanonizací s. Faustyny ohlásil světu veliký svátek Božího milosrdenství.

Ohledně úcty k Božímu milosrdenství stále existují stereotypy a rozšířené nepochopení. Někteří se domnívají, že každodenní modlitba korunky jim automaticky zajistí spásu…

Není větší chyby! Už sv. Jakub apoštol zdůrazňoval nutnost starat se o spásu bližních. Ve světle učení Církve je správně chápaný apoštolát nejefektivnějším prostředkem k dosažení svatosti a spásy. V Církvi dokonce existovala praxe úplného sebeobětování za druhé a zároveň přijetí možnosti vlastního zatracení. Takový postoj byl výrazem přesvědčení a víry v to, že Bůh nezůstane lhostejný vůči tak veliké, hrdinské lásce k bližnímu a přivede toho, kdo sám z lásky riskuje věčnou záhubu, k ještě většímu štěstí v nebi. Korunka k Božímu milosrdenství je vlastně takovou modlitbou za druhé, je prosbou o milosrdenství pro všechny hříšníky, ke kterým patříme i my, a pro celý svět. V opravdové modlitbě neexistuje automatismus: samotné bezmyšlenkovité opakování je prostě nesmyslné. Každá modlitba, stejně tak i korunka, chce soustředění a pozornost: má být přece autentickým, nezištným rozhovorem s Bohem.

Jste teolog. Co vás nejvíce zaujalo během četby Deníčku sestry Faustyny?

Deníček, který Faustyna psala z příkazu svého zpovědníka P. Michała Sopoćka, je v určitém slova smyslu textem nestejnorodým. Ze začátku ho plní vzpomínky týkající se dávných událostí a zážitků Faustyny, pak je teprve na jeho stránkách aktuální děj. I zde však nacházíme popisy konkrétních událostí, duchovních zážitků, mezi nimi jsou i popisy setkání s Ježíšem milosrdným, Pannou Marií, občas i s dušemi v očistci a s lidmi, k jejichž nitru dává Bůh Faustyně přístup. Proto je možné se na Deníček dívat jako na zprávu, popis událostí, nebo je možné v něm hledat něco víc. Kupříkladu zajímavý je vývoj postoje samotného P. Sopoćka v okamžicích, kdy mu Faustyna předává Ježíšovy příkazy: jeho pochybnosti, pozvolné ujišťování se ohledně pravdivosti Faustyniných mystických zážitků, následné hluboké přesvědčení, že se jedná o Boží věc, o kterou je třeba se postarat a rozšířit ji do světa (po smrti Faustyny převzal on sám její dílo do svých rukou!). Jako teologa mě však nejvíce zaujala eschatologie obsažená v Deníčku. Prostá řeholnice tak úžasně současně a teologicky bezchybně mluví o nebi, pekle, očistci, zvláště pak o smrti, po které stále víc touží a která je pro ni přímým setkáním s bezmezně milovaným Ježíšem, s celou Svatou Trojicí, s Matkou Boží a se svatými. Nota bene místa, ve kterých Faustyna pojednává o Svaté Trojici, jsou nejen teologicky dokonalá, jsou podmanivá svou hloubkou a zároveň jednoduchostí.

Děkuji za rozhovor.

P.Wojciech Zubkowicz SAC

převzato z: *O Božím Milosrdenství* [online], dostupné z »https://www.apostol.cz/o_bozim_milosrdenstvi.php«

Namaluj obraz

Obraz Milosrdného Ježíše je dnes známý na celém světe. Je však neobvyklý také proto, že jeho spoluautorem je sám Pán Ježíš, který se právě v této podobě zjevil sv. sestře Faustyně. Vše se odehrálo 22. února 1931 v její řeholní cele v płockém klášteře Kongregace sester Matky Božího Milosrdenství.

"Večer, když jsem byla v cele, uviděla jsem Pána Ježíše oblečeného do bílých šatů. Jednu ruku měl pozdviženou k žehnání a druhá se dotýkala šatů na hrudi. Z poodhrnutých šatů na hrudi vycházely dva velké paprsky: jeden červený a druhý světlý. Mlčky jsem hleděla na Pána, má duše byla naplněna bázní, ale i velkou radostí.

Po chvíli mi Ježíš řekl: Namaluj obraz podle toho, co vidíš, s nápisem: Ježíši, důvěřuji Ti. Toužím, aby byl tento obraz uctíván nejprve ve vaší kapli

a na celém světě. Slibuji, že duše, která bude tento obraz uctívat, nezahyne. Slibuji také už zde na zemi vítězství nad nepřáteli a obzvlášť v hodině smrti. Já sám ji budu bránit jako svou slávu." (Dn. 47, 48)

První obraz Božího Milosrdenství

První obraz byl namalován v roce 1934 ve Vilně (Vilnius, Litva), kam byla sestra Faustyna přeložena. Tam se setkala s P. prof. Michalem Sopoćkem, který jí pomohl se splněním Ježíšových přání. *K tomu, abych se vzal za malování tohoto obrazu, jsem byl veden spíše zvědavostí,* vzpomíná P. Sopoćko. *Domluvil jsem se s jedním umělcem – malířem Eugeniuszem Kazimirowskim, který bydlel ve stejném domě jako já. Ten se ujal za určitou peněžní částku malování. Domluvil jsem se také se sestrou představenou, která povolila sestře Faustyně dvakrát týdně přicházet k malíři, aby mu radila, jak má být obraz namalován*. Práce trvala několik měsíců, a když byl obraz namalován, sestra Faustyna s ním nebyla spokojená. Dokonce si v kapli s pláčem stěžovala Pánu Ježíši: *Kdo tě namaluje tak krásného, jak jsi?* (Dn. 313) Jako odpověď uslyšela: *Velikost tohoto obrazu nespočívá v kráse barev nebo v dovednosti malíře, nýbrž v mé milosti.* (Dn. 313)

Obraz byl poprvé veřejně vystaven 26. – 28. dubna 1935 na svátek Milosrdenství a to v mariánském poutním místě Milosrdné Panny Marie z Ostré Bramy. Těchto slavností se účastnila i sestra Faustyna, která na stránkách *Deníčku* napsala mimo jiné také tato slova: *Podivuhodně to vyšlo, stalo se, jak si Pán přál, že poprvé byla tomuto obrazu vzdána úcta od zástupů o první neděli po Velikonocích. ... Nyní vidím, že dílo vykoupení je spojeno s dílem milosrdenství, které si Pán přeje.* (Dn. 89)

Krakovský obraz

Toto je obraz z poutního místa Božího Milosrdenství v Krakově – Łagiewnikách, který namaloval Adolf Hyła. Daroval ho klášterní kapli Kongregace sester Matky Božího Milosrdenství jako svůj dar za záchranu rodiny během války. Posvětil ho páter J. Andrasz první neděli po Velikonocích, 16. dubna 1944 a zanedlouho se stal známý milostmi, které si před ním lidé vyprosili. Jeho kopie a reprodukce se rozšířily po celém světě, čímž se naplnilo přání Pána Ježíše, které svěřil sestře Faustyně už při prvním zjevení: „Toužím, aby byl tento obraz uctíván nejprve ve vaší kapli a na celém světě." (Dn. 47). Zpočátku byla v pozadí postavy Pána Ježíše namalovaná łagiewnická krajina, kterou však pod vlivem korespondence s P. Sopoćkem malíř A. Hyła zamaloval. Pod nohami namaloval podlahu a místo krajiny dal tmavozelené pozadí.

K tomuto obrazu putují lidé z celého světa, aby si vyprosili potřebné milosti pro sebe i pro druhé. Četné votivní dary umístěné ve vitrínách na stěnách kaple svědčí o vyplňování Kristových příslibů. Tyto přísliby se týkají těch, kteří se s důvěrou modlí před tímto obrazem a prokazují milosrdenství bližním. Zde se také v roce 1997 modlil také Svatý Otec Jan Pavel II., později Benedikt XVI. a také papež František.

Obraz dnes můžeme vidět v různých variantách. Všechny verze by však měly korespondovat s viděními s. Faustyny a instrukcemi Pána Ježíše, které jí k obrazu dal:

- Na obraze je zmrtvýchvstalý Ježíš s ranami na rukou a na nohou, oblečený v bílém šatě
- Z toho obrazu shlížím tak, jako jsem shlížel z kříže. (Dn. 326)

- Levá ruka ukazuje na srdce, šaty jsou na hrudi poodhrnuté
- Ze srdce tryskají dva paprsky – červený a světlý
- Ježíš kráčí směrem k nám
- Na obraze má být umístěn nápis „Ježíši, důvěřuji Ti“

Hlubší význam obrazu

Teologický obsah obrazu je spojován s přáním Pána Ježíše, aby byl obraz posvěcen a veřejně uctěn o první neděli po Velikonocích. Tuto neděli se čte úryvek Evangelia sv. Jana o zjevení Pána Ježíše apoštolům ve večeřadle a o ustanovení svátosti smíření. Obraz tedy znázorňuje zmrtvýchvstalého Krista přinášejícího pokoj, odpuštění hříchů a všechny milosti za cenu svého utrpení a smrti na kříži. Známky tohoto prožitého utrpení nosí na svém těle a na důkaz své totožnosti je ukazuje učedníkům. Prameny krve a vody plynoucí z probodeného srdce (na obraze neviditelného) a také rány na rukou a nohou připomínají události Velkého pátku. Na dotaz, jaký je význam paprsků , Pán Ježíš vysvětlil: Tyto dva paprsky představují krev a vodu – světlý paprsek znázorňuje vodu, která duše ospravedlňuje; červený paprsek představuje krev, která je životem duší. (Dn. 299) Tyto dva paprsky tedy znamenají svátosti, církev zrozenou z Kristova probodeného boku a dary Ducha Svatého, jehož biblickým symbolem je voda. Šťasten, kdo bude žít v jejich stínu, řekl Pán Ježíš, neboť ho nezasáhne spravedlivá Boží ruka. (Dn. 299)

převzato z: *Obraz Božího Milosrdenství* [online], dostupné z »https://www.kmbm.cz/bozi-milosrdenstvi/obraz-boziho-milosrdenstvi/«

Jsme svědky Kristovi!?

„Vím, že mnozí z těch, kteří se považují za přátele Krista, Ho znají jen málo. Hledají u Něj totiž útěchu a povzbuzení pro sebe a mají raději sebe než Jeho utrpení a smrt.“ *Sv. Jan od Kříže*

Květná neděle ráno, přichystat ratolesti (včetně těch svých, někdy až moc živých) a vyrážíme. V 7:00 zkouška, 7:45 průvod, tak ať to stihneme. Spolu se sboristy míříme z „katecheťáku“ ke kostelu sv. Marka. Při pohledu na hrstku shromážděných mě jímá smutek. Připadám si jako v tajné podzemní církvi. Posloucháme slovo Boží a v tom kolem nás prochází maminka s dcerkou, nezastaví se, prostě a jednoduše projdou. Míří rovnou do kostela. Jsem v rozpacích. (Dnes si říkám, jestli to nemělo být naopak. A třeba jsme byly v rozpacích obě, přesto se nezastavily a šly dál za svým cílem – místem v kostelní lavici.)

Vyrážíme s průvodem, zpívá pár lidí, ostatní si mezi sebou povídají o zážitcích z minulého týdne, o tom, co budou v neděli dělat, koho navštíví, možná i proberou, co kdo má na sobě, někteří mlčí, mají skloněné hlavy. Další rozpaky a smutek. U pošty se odpojujeme a běžíme do kostela, abychom mohli průvod uvítat antifonou. Vcházím do hlavních dveří a nestačím se divit… Kostel je z poloviny zasednutý! V předních lavicích maminka s dcerkou o dvě řady za ní jiná maminka s asi třináctiletou dívkou. Za nimi spousta lidí bez berlí, bez invalidních vozíků. Lidí, kteří zvládají bez problémů nákupy v Kauflandu či jiných nákupních střediscích. Dnes to nezvládli. (Ano, jsou mezi nimi i ti, kteří mají opravdu vážné zdravotní důvody, chápu, o těchto lidech řeč není.)

Pašije...

Slyšíme o Petrovi, který Pána třikrát zapřel. Začíná mne napadat myšlenka, jak jsme na tom my? Všichni víme, že je Petrovo chování špatné. Všichni! Tolikrát jsme to slyšeli! Vzali jsme si z toho však něco? Při tom všem, co jsem dnes zažila a viděla, se nabízí jasná odpověď. Nebylo ono nezařazení do průvodu tím zapřením? Nebylo zapřením to, že si sednu do kostela, aby mne náhodou někdo neviděl? Nezapírám Krista i tím, že si v průvodu vykládám se sousedem, nebo mlčím a dělám, že se mne to vlastně netýká?

Kázání…

Ze svého zamýšlení nad naší zradou Krista jsem vytržena větou kněze: „Víte, proč se vlastně čtou pašije na Květnou neděli? Aby Kristův příběh měli šanci slyšet všichni, protože touto slávou pro některé celé toto období končí. Do kostela přijdou zase až po největších křesťanských svátcích.“ A zase mám hlavu plnou myšlenek.

Kolik znám lidí, kteří nepřijdou na Zelený čtvrtek – je toho tak hodně, práce, úklid, jsme unaveni (ke všemu jsem ještě nestihla umýt okna, nemám napečeno). Velký pátek – ty obřady jsou tak nezáživné a dlouhé, není to důležité, vlastně to není ani mše, není třeba chodit. Vigilie na Bílou sobotu – letos je AŽ v osm večer, bude to dlouho trvat, nevyspali bychom se, navíc nám odpoledne přijde návštěva, přece jim nemůžu říct, že se omlouvám, ale jdu do kostela oslavit Kristovo zmrtvýchvstání! Ne, to fakt nejde! Příští rok bude Vigilie UŽ při rozednění v neděli nad ránem. No to ani náhodou! Tak brzy? Vždyť budu nevyspaná, jak se postarám o návštěvu, která mne ten den čeká! Prostě mše jsou v blbé časy, smůla! A co nedělní mše? Ne, nemůžu, půjdu příští neděli, tento víkend přijela rodina, musím se o ně postarat (oni si beze mne ani ten rohlík nenamažou, nenalijí čaj, popř. by za tu hodinu a půl umřeli hladem). No a v pondělí to není povinné, navíc chodí koledníci. Jasně.

Kolikrát jen za tento slavný týden zapíráme Krista? (A to už nemluvím o tom, že v kostele nezpíváme, odpovídáme na půl pusy, častokrát vůbec, kolikrát musím z kůru shlédnout, zda je v kostele vůbec někdo…). Je to „jen“ třikrát, jak to udělal Petr? Jsme jen součástí panoptika. Přišli jsme do divadla, zhlédneme zdarma představení a odcházíme. Avšak na rozdíl od divadla, o němž jsme schopni spoustě známých nadšeně vykládat, zůstáváme nedotčeni.

Vypovídá naše chování o tom, že patříme ke Kristu? Vážíme si druhých, dáváme jim to svým chováním najevo? Jak odpovíme, až budeme stát před Nejvyšším? A nabízí se spousta otázek na naše chování (to by však bylo na další nejméně jeden článek), jímž zrazujeme a zapíráme toho, jemuž stejně jako Petr slibujeme věrnost.

Je tento článek příliš tvrdý? Možná! Není náhodou naše pokrytecké chování tvrdší? Možná! Je to na každém z nás!

Ještě máme čas se zamyslet, ještě máme čas to vše změnit!

Přemýšlela jsem nad citátem, který bych zde použila. Napadlo mne jen přísloví, není z Bible, vymysleli jej lidé pro lidi, po zkušenostech s lidmi, o to je trefnější: ***„Kdo chce, hledá způsoby, kdo nechce, hledá důvody.“***

Takže způsoby, nebo důvody?

Monika

Tvrdší kamene...

„Zákoníci a farizeové přivedou jednu ženu přistiženou při cizoložství, postaví ji doprostřed a říkají Ježíšovi: „Mistře, tato žena byla přistižena v cizoložství přímo při činu. V Zákoně nám Mojžíš předepsal takové ženy kamenovat. Co tedy říkáš ty?“ Říkali to, aby ho zkoušeli a měli ho tak z čeho obvinit. Ale Ježíš se sklonil a začal psát prstem po zemi. Když na něho nadále dotírali otázkami, vzpřímil se a řekl jim: „Ať ten z vás, který je bez hříchu, po ní první hodí kamenem!“ A opět se sklonil a psal po zemi.“ (Jan8, 3-8)

Bylo to nedávno, díval jsem se na film Schindlerův seznam. Opravdu silný zážitek.

Oskar Schindler, člen NSDAP, který využil války a svých schopností jednat s lidmi, aby získal bohatství a majetek. Skutečná postava našich a židovských dějin. Katolík.

Samotný film ho vyobrazuje jako člověka zhýralého, sukničkáře a prospěcháře. A přesto jsou zachyceny i situace a obrazy, kdy se ozývá jeho svědomí a soucit. Lidskost, která v něm byla a v konfrontaci s bestialitou doby a těch, kteří měli moc, byla o to patrnější.

Scény, kdy německý důstojník sedí na balkóně s puškou a jen tak pro zábavu střílí do lidí pod sebou. Proč? Protože má nad nimi moc a není nikdo, komu by se zodpovídal.

Zabíjení a mučení. Věk nehrál roli, pohlaví také ne. Děti ukryté ve výkalech, skoro nedýchající, aby je nenašli. Smrt na každém kroku, na každém rohu. Lidé v dobytčácích jedoucích do koncentračních táborů. Jedoucích na smrt. Psychické vypětí, strach a bolest těch, kteří v tom žili a netušili, jestli se večer ještě uvidí s rodinou.

A do toho ten nacista, sukničkář a prospěchář, který využíval práci židů pro své zbohatnutí, sepisuje seznam židů, kteří pracovali v jeho továrnách. Peníze, které oni pro něj vydělali, utrácí na úplatky, aby je zachránil. Přesouvá je do bezpečí, a když zjistí, že vlak s ženami nebyl odkloněn a dojel do Oswiecimy, jede si pro ně. Nechce žádnou „náhradu“, chce právě ty, které byly na jeho seznamu, ty, které pro něj pracovaly…

Pak přišel konec války. Kapitulace. Všechny je nechává v bezpečí a odchází, vědom si toho, že jako člen NSDAP bude souzen za válečné zločiny.

Čekají. Přijíždí ruský důstojník na koni. „Osvobodila vás Rudá armáda!“ „Kam máme jít?“ „Na západ nechoďte, tam vás nenávidí, a na východ taky ne, tam vás nemají rádi.“

1.100 (na webu psali 1.200) zachráněných lidských životů.

Nedalo mi to, chtěl jsem se dovědět něco víc, něco bližšího. A dověděl jsem se…

„Je smutné, že oslavujeme člověka, dodnes evidovaného jako nedopadeného válečného zločince. Podle mě to byl gestapák, který židy jen využíval, k jejich záchraně se rozhodl, až když bylo jasné, jak válka dopadne a snažil se tak získat poválečné alibi. To, že se mu to povedlo, dokazuje Svitavský pomník.“ *(www.postavy.cz/oskar-schindler/)*

„Zachránit někoho z důvodu úplatku nebo proto, že se chci udělat po válce hezký, není věc, o který by se měly točit oslavný filmy, psát oslavný knížky, a udělovat čestný občanství.“ *(www.csfd.cz/film/8653-schindleruv-seznam/)*

Bylo mi z toho najednou zle. Tolik záště a zloby a zasvěcených odsudků těch, kteří tam nebyli. Těch, kteří nezažili. Těch, kteří měli štěstí, že je nikdo nepronásledoval.

Ale proč se divím? Vždy jsou lidé, kteří dnes prohlašují, že žádný holokaust nebyl. Že koncentrační vyhlazovací tábory jsou jen smyšlenky. Že se nikdy nic takového nedělo. Že je to bohapustá propaganda, aby byli nacisté očerněni…

Jediný, kdo se může vyjadřovat, jsou ti, které Oskar Schindler zachránil. Ti, na základě jejichž výpovědí byl osvobozen. Ti, kteří ho pohřbili ve své zemi. Ti, kteří si připomínají s vděčností jeho památku.

(…)

Milióny židů, kteří byli zabiti. Jako kapka v moři připadá těch 1.100 zachráněných. Ale těch 1.100 má dnes přes 6.000 potomků.
Jen ti, kteří díky němu přežili, skutečně vědí, co se stalo. Jen oni mohou soudit. A Bůh.
A oni svůj verdikt řekli - přijali ho mezi sebe. Má hrob v Jeruzalémě.

„Ať ten z vás, který je bez hříchu, po ní první hodí kamenem!“
(Jan 8, 7)

Jak by dopadla ta žena, kdyby ji přivedli před nás „spravedlivé“? Kdo by hodil kamenem jako první a kolik kamenů by letělo za tím prvním?

Kacířská otázka, že?

Jenže čtěte pozorně diskuse a reakce na internetu, na facebooku. To, co se tam píše, je horší než kameny. Zranění, která po takových soudech zůstávají, se jen tak nezahojí. Jsou trvalá a rvou srdce na kusy.

Kdo z těch, kteří se tam tak ohnivě vyjadřují, je skutečně bez hříchu? Kdo? Kdo má právo říci cokoli zlého o někom jiném, o nějaké situaci, kterou neprožil, u které nebyl?

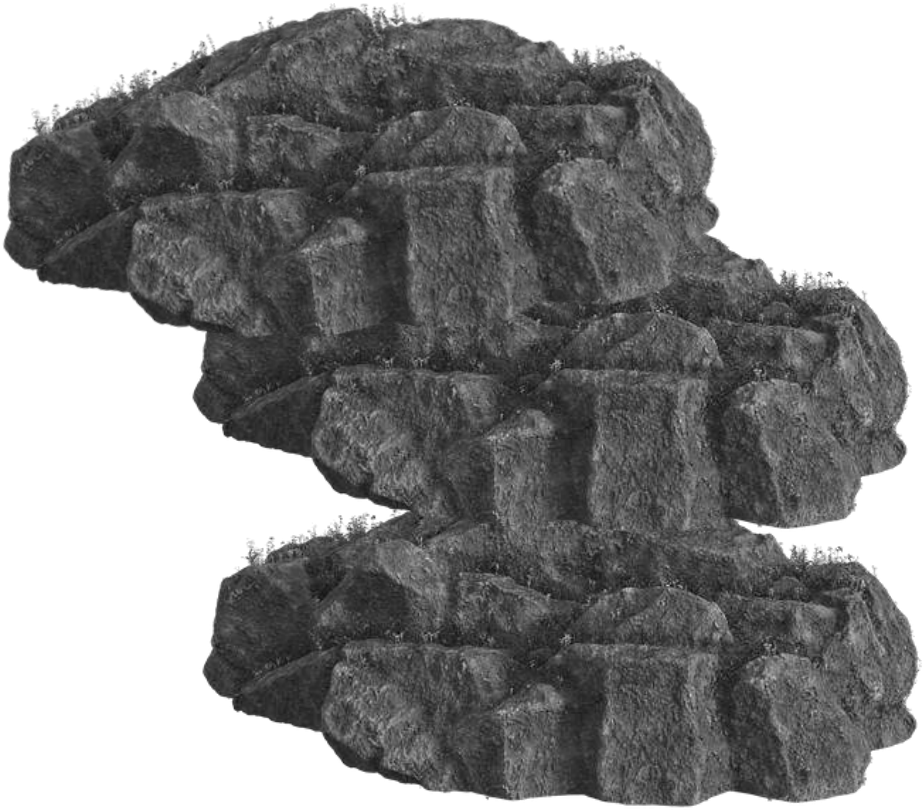
A kdyby i ten někdo opravdu udělal něco zlého, kdo nám dává právo zatratit jej? Šlápnout na něj a nedovolit mu znovu vstát?

Bratři prodali Josefa do otroctví. Odpustil jim.
Mojžíš zabil. A přesto vyvedl svůj lid z Egypta.

Kdyby byl Schindler „obyčejný“ Němec. Kdyby neměl takové postavení, jaké měl, kdyby nezískal bohatství, které díky židům, kteří pro něj pracovali, měl, kdyby nebyl členem NSDAP... Podařilo by se mu to, co udělal? Mohl by zachránit byť jen jediného žida? Nebyl by už dávno po smrti zabit některým ze svých soukmenovců?

Připusťme, že se v něm hnulo svědomí a ty lidi zachránil jen proto, aby zachránil sebe…
Nic to nemění na tom, že je zachránil. Že v každé minutě té záchrany mohl sám přijít o život. Nic to na tom nemění.

„Není-li vzkříšení z mrtvých, nevstal z mrtvých ani Kristus.“
(1 Kor15, 13)

Možná byl Oskar Schindler mrtvý a byl „vzkříšen“. Každý z nás může být. Náš Pán Ježíš Kristus nám ukázal, že je to možné. Můžeme být vzkříšeni už teď, za života. Velikonoce nám znovu a znovu připomínají ten zázrak.

„Bože, obnov nás! Rozjasni svou tvář a budeme zachráněni.“
(Žl 80, 4)

Protože Bůh chce milosrdenství! To jen my mu to kazíme. Dnes a denně píše prstem do země a vyzývá nás všechny: „Ty, kdo jsi bez hříchu, hoď první kamenem!“ A slovo je často tvrdší kamene…

Rosťa Mechúr

Znamení milostí Tvého Jednorozeného Syna...

Zní to krásně... a řeč je o křestní/svěcené vodě. Zmíněnou formulaci nalezneme v textu modlitby požehnání křestní vody během Paschální vigilie. Viditelné, materiální znamení neviditelné Boží milosti – to je ve své podstatě definice svátosti (*sacramnentum*). Jenže o požehnání, posvěcení vody není v Písmu svatém ani slovo, a proto je to svátostina (*sacramentalium*), stejně jako pohřeb, veškerá posvěcení nebo třeba popelec, který je také svátostinou.

Během celého liturgického roku máme dva dny, kdy povinně světíme/žehnáme vodu během mše svaté a jsou to: Paschální vigilie, kdy žehnáme křestní vodu modlitbou kněze a ponořením paškálu do vody a potom slavnost Zjevení Páně (6. ledna), kdy žehnáme modlitbou kněze a možným nasypáním soli do žehnané vody. Můžeme také posvětit vodu během udělování svátosti křtu, nebo použít už posvěcenou, a v nebezpečí smrti prostě čistou vodu bez ohledu na to, zda byla posvěcená nebo nikoli. Když je během mše svaté místo úkonu kajícnosti asperges, tedy výkrop, je také žehnaná voda, nebo může se použít voda už dříve posvěcená. V neposlední řadě je třeba také vzpomenout skutečnost, že každý biskup, presbyter (kněz) nebo jáhen může posvětit vodu, kdykoli je toho zapotřebí.

Pokud máme teď lehký zmatek v tom, zda se jedná o vodu svěcenou, posvěcenou, požehnanou nebo křestní, zda se voda světí nebo žehná a zda stačí modlitba duchovního (biskup, presbyter nebo jáhen), nebo je třeba ponořit paškál anebo nasypat do vody sůl, tak je to správně.

Odpověď na tyto otázky je překvapivě jednoduchá... totiž, že jde o jednu o tutéž vodu.
Posvěcením vyjímáme danou věc ze světského použití jen pro zbožné účely. Svěcená voda se pak používá jedině k tomu, co je Boží v našem životě. Požehnáním nějakého předmětu vyprošujeme Boží požehnání pro uživatele dané věci, tedy prosíme, aby Bůh žehnal, chránil a doprovázel jednání a konání „uživatelů" požehnané vody... to také sedí.

Křestní voda, posvěcená nebo požehnaná u křtu, je materiálním znakem svátosti křtu, ale pak se klidně může nalít do kropenek, neboť namáčejíce v ní konečky prstů a činíce znamení Kříže u vstupu do kostela, si právě připomínáme náš křest. Stejně tomu je tehdy, když jsme na začátku mše svaté toutéž vodou pokropeni. Ano, křestní, svěcená a požehnaná voda to je jedno a totéž.

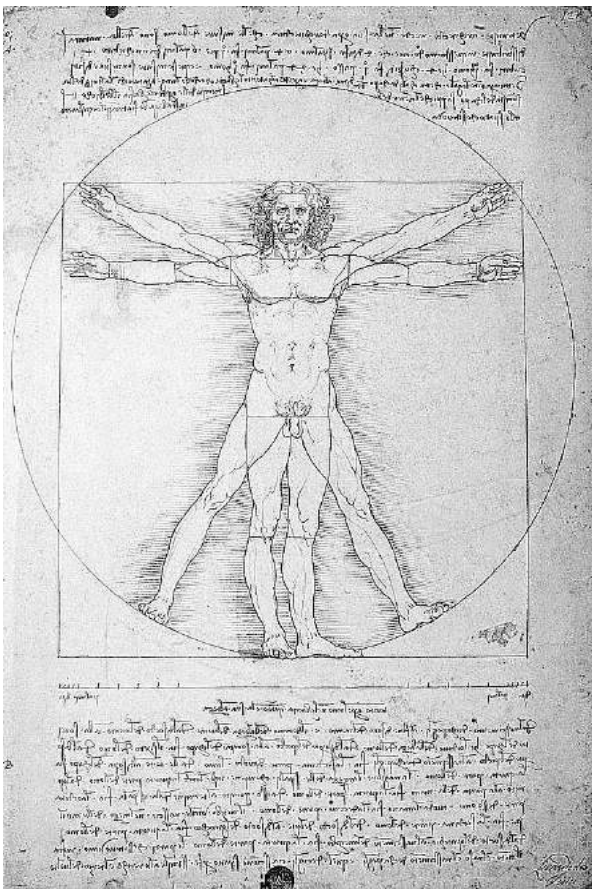
Svěcená voda nám má vždy připomenout, že jsme ve křtu ponořeni do Krista, a když kropíme svěcenou vodou nějaké předměty nebo prostory (ať je to byt, dům, auto nebo růženec), vyprošujeme Hospodinovo požehnání pro jejich uživatele. Každopádně je třeba pamatovat na to, že svěcená voda není všelék na všechny nemoci a neduhy. Její působení se vždy odvíjí od víry a otevřenosti na Boží působení v životě jejich uživatelů. V křesťanství nic nefunguje magicky a vše materiální je pouze znamením, symbolem Božího působení. Je to důležité znamení, ale nikdy nenahradí živý a žitý vztah k Hospodinu, který se projevuje přede vším svátostnými znameními.

Przemek

Wynalazki i wiedza praktyczna w średniowieczu

Grzechem pierworodnym czarnej legendy o średniowieczu jest przekonanie, iż był to okres stagnacji, czy wręc cofnięcia w rozwoju. Tymczasem w ciągu tysiąca lat od V do XV wieku ludzkość dokonała gigantycznego postępu niemalże w każdej dziedzinie. Św. Benedykt nazywany jest ojcem Europy nie tylko z powodu swych zasług duchowych. Stworzony przez niego model życia klasztornego w istocie zmienił oblicze kontynentu. Równowaga, którą Benedykt postawił w centrum swej reguły, nakazywała z jednakową starannością dbać o sprawy ducha (ora) i ciała (labora). Benedyktyni poświęcali część dnia na pracę z przekonaniem, iż w ten sposób też doskonalą się duchowo. We wczesnym średniowieczu trudno znaleźć dziedzinę, w której mnisi nie byliby ekspertami. Benedyktyni (a od XI wieku także cystersi, kartuzi, kluniacy i wiele innych zakonów) imponowali tym, że byli bezkonkurencyjnymi specjalistami w dziedzinach, którymi się zajmowali. Stanowili autentyczną intelektualną elitę społeczeństw średniowiecznych. Zdobywali i przekazywali wiedzę nie tylko teoretyczną (teologię, filozofię), ale byli przede wszystkim praktykami, zajmującymi się zielarstwem i medycyną, hodowlą trzody, ryb, uprawą zbóż, warzyw, sadownictwem, architekturą, przetwórstwem (produkcją wina, piwa), a nawet rzemiosłem i kowalstwem. Wiadomym na przykład jest, że od XIII do XVII wieku czołowymi producentami żelaza w Szampanii byli cystersi. Nadwyżki niewykorzystane na potrzeby gospodarstw i ludności miejscowej trafiały na rynek i przynosiły dodatkowy dochód. Popiół z kuźni wykorzystywali do nawożenia pól, co znacznie poprawiło zbiory. Przemyślane i metodyczne doskonalenie umiejętności w tych dziedzinach przyciągało uczniów, których szkolono w rzemiosłach ku pożytkowi ludności okolicznych wiosek. Przy klasztorach powstawały warsztaty, które były poprzednikami naszych szkół zawodowych, czy techników, gdzie uczono metalurgii, hutnictwa i nowoczesnych metod agrarnych. Nauczycielami byli oczywiście sami

zakonnicy. Z naszej perspektywy fakt, że tysiące klasztorów posiadało dobra ziemskie może wydawać się bulwersujące, tymczasem władcy sprowadzali mnichów nie tylko po to, by zabiegali o dobra dla siebie, ale dlatego, by przynosili dobrodziejstwa cywilizacji dzięki wiedzy jak i co robić (dziś powiedzielibyśmy *„know-how"*), by wszystkim żyło się dostatniej. Ślady aktywności mnichów widoczne są do dziś. Starannie planowana kultura rolna była lokomotywą rozwoju wszędzie tam, gdzie się osiedlili. Zakonne gospodarstwa mogą dziś być wzorem ekonomii ekologicznej. Uprawy i hodowle planowano tak, by nie niszczyły środowiska, ale wykorzystały potencjał przyrody. Doskonalono techniki rolnicze. Powstawały manufaktury, czyli przedsiębiorstwa nastawione na masową produkcję tkanin, wynaleziono kompas, zegar mechaniczny, okulary. Upowszechniło się stosowanie mydła. Profesor Rondo Cameron, badacz rozwoju gospodarczego świata stwierdza, że najbardziej charakterystyczną cechą ludzi średniowiecza było przemyślane poszukiwanie nowych, skuteczniejszych środków produkcji. W samym tylko rolnictwie wzrost wydajności upraw był możliwy dzięki kilku prostym, za to kluczowym wynalazkom. Około roku 800 pojawiło się chomąto, które umożliwiło orkę pługiem z użyciem koni. Sto lat później nauczono się podkuwać konie. Najważniejsze jednak było *„know-how"*, czyli wprowadzenie płodozmianu. System uprawy trójpolowej zwiększył produktywność o połowę. Dziś nam znany krajobraz rolniczy jest wynikiem tych zmian. Prostokątne pola ozdobione długimi bruzdami pojawiły się ponad tysiąc lat temu. Choć młyny mechaniczne były znane już w I wieku przed Chrystusem, to między VI a X stuleciem nastąpił w Europie ich prawdziwy wysyp. Gdy Wilhelm Zdobywca rozkazał w 1086 roku sporządzić spis zasobów gospodarczych Anglii, naliczono aż 5624 młyny wodne w blisko 3000 wioskach. Młyny miały skomplikowane przekładnie zębate do przekazywania energii. Używano ich nie tylko do mielenia zboża, ale też do produkcji tkanin, papieru, cięcia drewna i kamienia, czy wprawiania w ruch miechów kowalskich.

Prawdziwą rewolucję wywołały jednak wprowadzone w XII wieku wiatraki, które były bardziej niezawodne, choć wymagały specjalistycznej wiedzy. W krótkim czasie kowale zajęli się także konstruowaniem zegarów. W XIV wieku prawie każde miasto miało taki mechanizm mierzący czas, wybijający kuranty a czasami nawet pokazujący pory roku, fazy księżyca, czy ruchy pięciu wówczas znanych planet. W hucie szkła na wyspie Murano w lagunie weneckiej u schyłku XIII wieku udało się wytopić szkło twarde i przezroczyste. Dotąd szkło było chropowate i mętne. Tajna pierwotnie receptura trafiła do Norymbergii, a stamtąd rozpowszechniła się na całym kontynencie, zaczęto szlifować odpowiednio soczewki, które około roku 1260 stały się okularami. Ciekawostką jest, że w jednym z okien witrażowych w katedrze w Strasburgu zachował się portret zmarłego w 1313 roku cesarza Henryka VII z okularami na nosie. Szkło było świetnym interesem, produkowano bowiem witraże, szyby, lustra. Gwałtownie rozwijano handel. Pierwsza hansa, czyli stowarzyszenie handlowe powstała w 1161 roku w Visby na Gotlandii i nazywała się Zjednoczenie Podróżników Gotlandzkich Świętego Cesarstwa Rzymskiego. Liga Hanzeatycka osiągnęła szczyt znaczenia w XIV wieku, a najważniejsza była Wendycko-Saska skupiająca Hamburg, Bremę, Lubekę Wismar, Rostok. Przedstawiciele tych miast spotykali się regularnie w celu ustanowienia wspólnego postępowania. Obywatele Hamburga do dziś szczycą się tym, że na tablicach rejestracyjnych ich samochodów widnieje dawna formuła HH – Hansestadt Hamburg.

Architektura średniowiecza

Wiele osób mówi, że woli się modlić w kościele gotyckim niż we współczesnym, bo w tych świątyniach panuje atmosfera sprzyjająca modlitwie. To nie przypadek. Może dziwnie to brzmi, ale u źródeł gotyckiego stylu leży teologia. Wszystko zaczęło się około roku 1135 w opactwie Saint Denis pod Paryżem. Opat Suger dobudowywał przedsionek i apsydę (kościelne pomieszczenie zamykające prezbiterium lub nawę) do istniejącego już kościoła. W swych planach oparł się na myśli teologicznej Pseudo-Dionizego Areopagity, że Bóg jest światłością, a więź między Stwórcą a człowiekiem podtrzymuje promień światła. Opat skupił się więc na tym, by wpuścić do świątyni jak najwięcej światła. By tego dokonać, wykorzystał najnowsze wówczas osiągnięcia nauki, które dowodziły, że łuk ostry jest znacznie wytrzymalszy od łuka pełnego i kazał wybić w ścianach kościoła wielkie okna o ostrych łukach przypominających złożone ręce do modlitwy, a ciężar sklepienia przerzucił z murów na filary i przypory. Wkrótce znalazł całe rzesze naśladowców. Kolejne miasta też pragnęły zbudować gotyckie katedry. Po Europie krążyły wyspecjalizowane grupy budowniczych katedr budujących budowle strzeliste, wznoszące się wysoko w stronę nieba, rozświetlone kolorowym światłem płynącym do wnętrza przez witraże. Gotyk był wielkim przełomem w historii architektury, wielkim osiągnięciem średniowiecza. Po raz pierwszy wówczas stworzono kamienne budowle szkieletowe, eliminujące masywne mury, pełne światła, informujące nas w swej niemej wymowie, że *„Bóg jest światłością"* (1J1,5).

Gdyby mury owych kościołów mogły przemówić, wysłuchalibyśmy niejednego koncertu. W epoce, kiedy nie była znana elektryfikacja, konchy (półkoliste sklepienie nad wnęką w kształcie połowy opuły, przypominające kształtem muszlę) kamienistych sklepień służyły naturalnym nagłośnieniem i nigdzie głos ludzki nie brzmiał tak potężnie jak w nawach katedr i kolegiat. Muzyka średniowieczna zakotwiczona była w religii. Przeważały jednogłosowe śpiewy a capella, pełne harmonii i ascetyzmu. Msze, obrzędy liturgiczne i uroczystości religijne wypełniała muzyka. W naszych czasach takim powrotem do średniowiecza jest renesans jaki przeżywa chorał gregoriański, którego nazwa pochodzi od papieża Grzegorza I Wielkiego (V wiek). Średniowieczni mnisi znali wszystkie psalmy i hymny na pamięć. Dwa rzędy zakonników, śpiewając na przemian, prowadziły ze sobą swoisty dialog.

Ideały osobowe średniowiecza tylko pozornie wydają się nam odległe. Do dziś możemy się wzorować na ludziach tamtej epoki. Asceta to nie tylko egocentryk skupiony na własnym doskonaleniu i osiągnięciu świętości. To ktoś podejmujący wysiłek samodoskonalenia, nie dający się ponieść prądowi codziennego życia, rezygnujący z kultury czystej przyjemności, uparcie dążący do celu i zdolny do poświęceń. Średniowieczny wzorzec rycerza doskonałego, dbającego o honor, przyjaźń, wiernego ojczyźnie, przestrzegającego zasad walki fair play, może być przykładem dla współczesnych. Do dziś nie zmieniły się tęsknoty za władcą idealnym, prezentowanym w średniowiecznych kronikach, władcy patriocie, miłującym swój lud, zabiegającym o jego dostatek i pokój.

Andrzej Łukosz

DOMÁCÍ SUŠENKY

ZDRAVÉ

Ovesné vločky (rozemleté) + celozrnná mouka + hladká mouka= 175 g
(poměr namixovat dle vlastní chuti, nám nejvíce chutná 80g ovesných vloček
+ 20 g celozrnné mouky + 75g hladké mouky)
Ořechy + čokoláda = 70 g (opět dle vlastní chuti, nebo množství surovin ve špajzu ☺)
1 vejce
Sušené švestky + suš.meruňky = 60 g
Změklé máslo 90g
Cukr

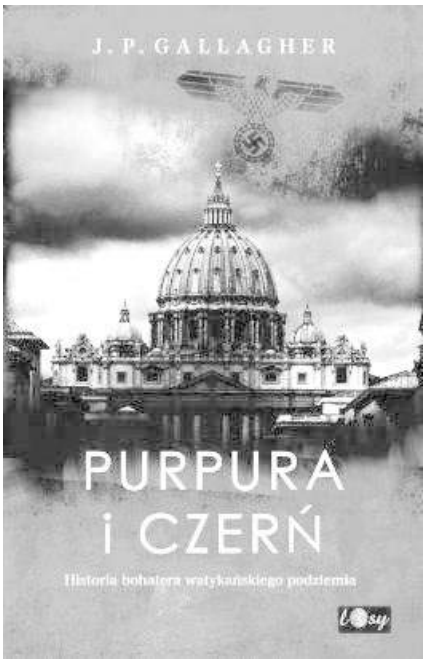

DOBROU CHUŤ PŘEJÍ TONAŇKOVI

Vše smícháme dohromady do vláčného těsta a necháme 2 hod. ztuhnout v lednici,
poté z těsta vytvarujeme váleček, nakrájíme jej na stejně velké kousky a z každého vytvoříme kuličku, kterou přeneseme na plech, na němž ji rozplácneme na placku, po zaplnění celé plochy plechu pečeme 20 min na 180 ^{0}C.

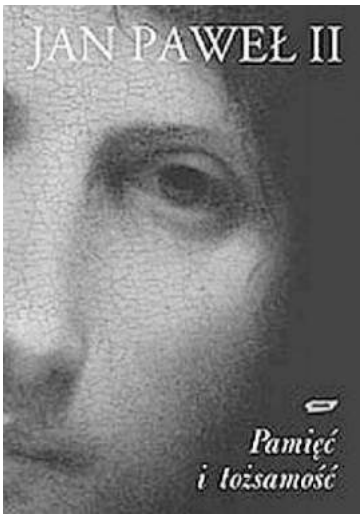
Knihovnická ochutnávka

Tym razem wybrałam 3 tytuły ze środowiska papieskiego.

J.P.Gallagher – *Purpura i czerń*

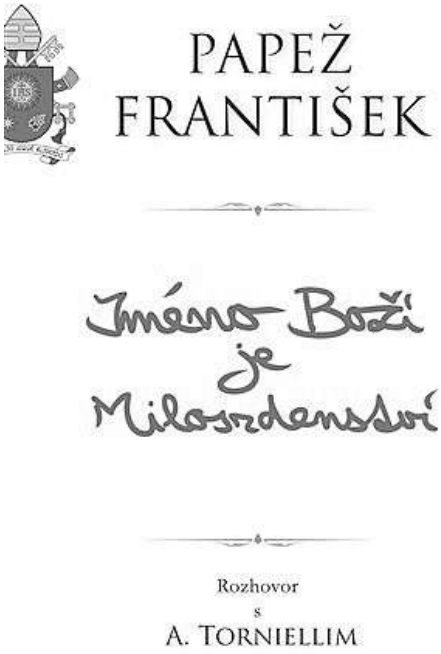
Książka ta zawiera wszystko, co oczekujemy od bestsellerowej literatury – szpiegostwo, spiski, tajne akcje przeprowadzane nocą, zmagania ze złem. Z tą tylko różnicą, że przedstawia prawidziwą historię monsigniora Hugha O´Flahertye'go, bohatera watykańskiego podziemia.
Monsinior O´Flaherty był irlandzkim księdzem katolickim, który w Watykanie podczas II wojny światowej utworzył organizację, która ocaliła życie blisko 4 000 alianckich żołnierzy, Żydów, zwykłych obywateli. Wykorzystywał do tego prywatne domy i mieszkania, kościoły i klasztory. Każdego dnia w swoim charakterystycznym stroju, dla którego był nazwany „Szkarłatnym Kwiatem Watykanu", stawał na stopniach Bazyliki Św. Piotra. Tam, pod baczną obserwacją nazistów, na neutralnym gruncie, którego nawet oni nie odważyli się pogwałcić, przyjmował z otwartymi ramionami wszelkich uciekinierów oraz potrzebujących.

Jan Paweł II – *Pamięć i tożsamość*

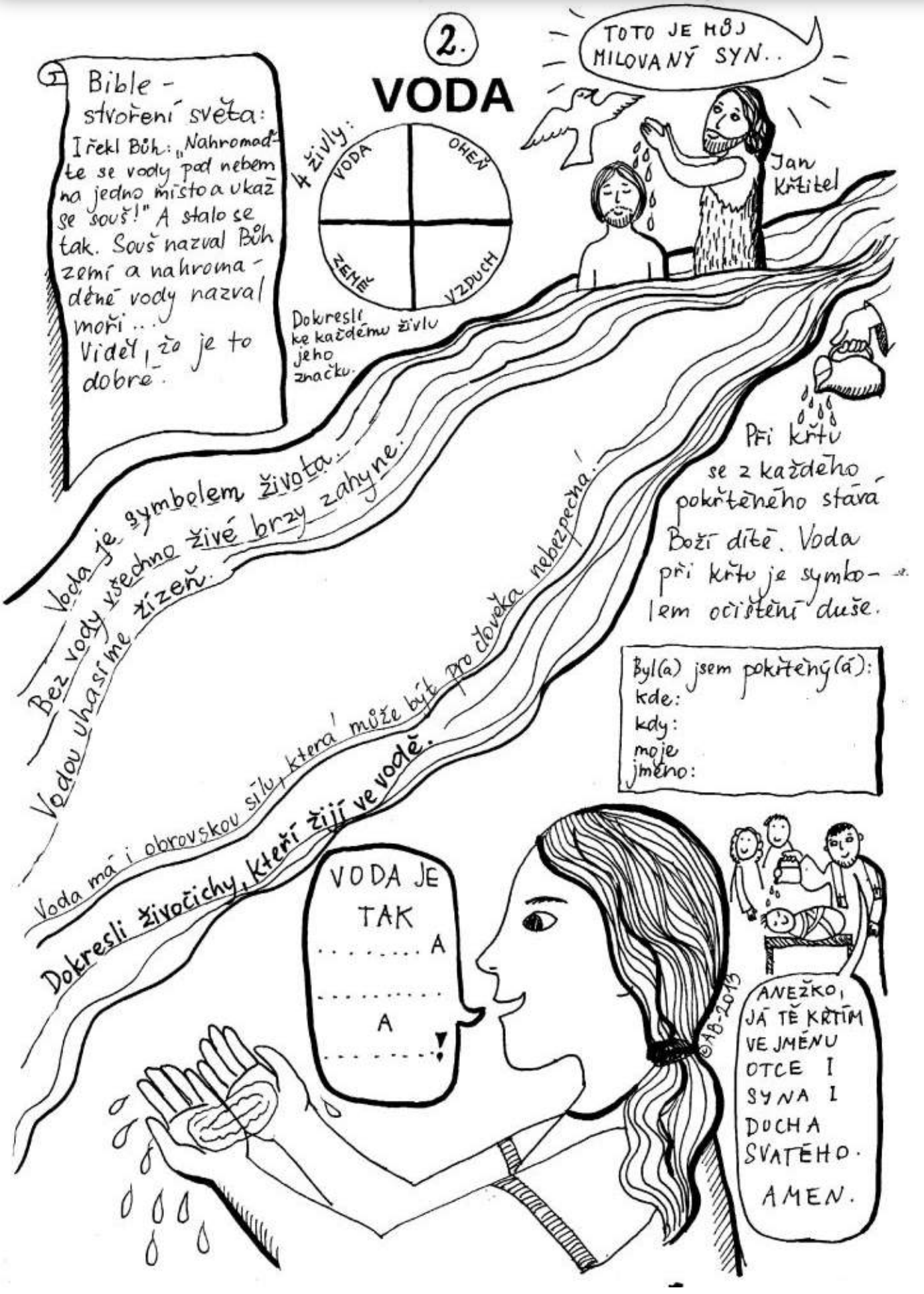
To ostatnia książka papieża Jana Pawła II wydana niedługo przed jego śmiercią. Jest to zbiór filozoficznych i historycznych refleksji, a także wspomnień papieża na takie tematy, jak demokracja, wolność i prawa człowieka, a także totalitaryzmy XX wieku.
W końcowej części książki znajdują się wspomnienia, dotyczące zamachu na jego życie z 13 maja 1981 roku.

Papež František – *Jméno Boží je Milosrdenství , rozhovor s A. Torniellim*

Kniha je dialogem mezi ním a novinářem Andreou Torniellim. Papež v něm líčí své vzpomínky z mládí a zkušenosti, které nabyl jako pastor. Hlavním tématem je Milosrdenství jako nejdůležitější vlastnost Boha. Bůh si nepřeje, aby jakákoli duše byla zatracena. Jeho milost je nekonečně větší než naše hříchy. Stejně tak ani církev nemá právo zavírat komukoli dveře. Naopak, její povinností je najít cestu ke všem lidem, k jejich duším a srdcím, aby si byli schopni uvědomit své hříchy, převzít za ně odpovědnost a upustit od konání špatných skutků.
„…někdy jsem se přistihl, že myslím na to, že by některým velmi přísným osobám prospělo nějaké uklouznutí, protože by se tak poznáním, že jsou hříšní, setkali s Ježíšem…"
„Bůh se nikdy neunaví odpouštět. Jsme to my, kteří se unavujeme Boha žádat o pomoc. Bůh je milosrdenství a milosrdenství je hlavní vlastností Boha.

Regina Bonczková

2.
VODA
TOTO JE MŮJ MILOVANÝ SYN..
Jan Křtitel
Bible - stvoření světa:
I řekl Bůh: „Nahromaďte se vody pod nebem na jedno místo a ukaž se souš!" A stalo se tak. Souš nazval Bůh zemí a nahromaděné vody nazval moři... Viděl, že je to dobré.
4 živly:
VODA
OHEŇ
ZEMĚ
VZDUCH
Dokresli ke každému živlu jeho značku.
Voda je symbolem života.
Bez vody všechno živé brzy zahyne.
Vodou uhasíme žízeň.
Voda má i obrovskou sílu, která může být pro člověka nebezpečná.
Při křtu se z každého pokřtěného stává Boží dítě. Voda při křtu je symbolem očištění duše.
Byl(a) jsem pokřtěný(á):
kde:
kdy:
moje jméno:
Dokresli živočichy, kteří žijí ve vodě.
VODA JE TAK
. . . . . A
. . . . . A
. . . . . !
©AB-2013
ANEŽKO, JÁ TĚ KŘTÍM VE JMÉNU OTCE I SYNA I DUCHA SVATÉHO. AMEN.

3.
VÍNO
se vyrábí z hroznů.
Dokresli listy i hrozny.
Víno je svateční nápoj. Je symbolem života v hojnosti a radosti.
CINK CINK
KLUCI, POLEŤTE! TADY VIDÍM VÝBORNÉ HROZNY!
KŠÁ, ŠPAČCI! NECHTE MOJE HROZNY NA POKOJI!
VEZMĚTE A PIJTE Z TOHO VŠICHNI. TOTO JE MOJE KREV, KTERÁ SE ZA VÁS PROLÉVÁ...
HROZNY, TO JE MOJE!
Vinice patřila za dob Ježíše k nejcennějšímu majetku. Vinobraní se konalo na podzim, ale práce na vinici trvala celý rok.
MŇAM! TOHLE VÍNO JE TAK ..... A ..... A .....!
©AB 2013
Připrav si ovocný salát: Do mísy nakrájej , na malé kousky. Přidej hrozinky - sušené hrozny a vše zamíchej!
MŇAM!

deti.vira.cz

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH

ve farním kostele a v kostele sv. Marka

29.04.2019-02.06.2019

(stav ke dni: 24.04.2019)

po 29.04.	7:00	Pl	Za + Rudolfa Nowaka, jego żonę Gertrudę, za ich córki z rodzinami, prosząc o opiekę Bożą
	18:00	Cz	Za Česlava Gruszku
út 30.04.	7:00	Cz	Za tetu Milku, jeího manžela a děti Toníka, Dušana, Pepíka, za spásu jejich duší a na přímluvu Panny Marie Fatimské za ně
st 01.05.	7:00	Pl	Za + Miroslava Gajdzioka i za dusze opuszczone
	18:00	Cz	Za kněžská a řeholní povolání
čt 02.05.	7:00	Cz	Za + Annu Wozniakovou, Viléma Haase, sourozence Parchaňské, jejich manželky a manžely
	18:00	Pl	Za + rodziców Józefa i Wandę Böhmów
pá 03.05.	6:00	Cz	Za rodinu s prosbou o Boží ochranu a požehnání a za nepřátelé s prosbou o jejich obrácení
	7:00	Pl	Za Jindřicha Tomiczka, jego syna oraz rodzinę Miczkową
	18:00	Cz	Za + Annu a Jana Wojnarovy, syna Eduarda, rodiče z obou stran, rodinu Wojnarovou, Landeckou, za opuštěné duše, s prosbou o Boží milosti pro žijící členy rodiny
so 04.05.	7:00	Cz	Na úmysly složené u obrazu Panny Marie Fryštátské
	18:00	Pl	Za + rodzinę Nowakową, Hamplową, Michalskich i Papieżów
ne 05.05.	6:30	Pl	Za + Andělę Szostkową, męża i rodzinę Szostków, prosząc o Boże błogosławieństwo dla żyjących członków rodzin i wstawiennictwo Matki Bożej
	8:00	Cz	Za rodiče a sourozence Hutníkovy, s prosbou o ochranu žijících členů rodiny
	9:30	Pl	Za + Leontynę i Stanisława Lalurnych, synową Martę, zięcia Jana oraz za żyjących i + z rodziny Lalurny, Kowala, Zdziebło i Zoń
	11:00	Cz	Za Žofii Pieczonkovou a Bronislava Ganczarczyka
	18:45	Cz	Za naše farní společenství
po 06.05.	7:00	Pl	O poszanowanie życia ludzkiego od poczęcia do naturalnej śmierci
	18:00	Cz	Za + rodiče Josefa a Marii Cupkovy, Aloise a Boženu Feberovy a za žijící a + členy obou rodin
út 07.05.	7:00	Cz	Za rodinu Šenkovou a Kočařovou
st 08.05.	7:00	Pl	Za żyjących i + członków rodziny Chorzempów, dziękując Bogu za otrzymane łaski
	18:00	Cz	Za Martina Václavíka rodinu Galuszkovou, Burkotovou a Jeřábkovou
čt 09.05.	7:00	Cz	Za + rodinu Ivančovou, Humeníkovou, Šoltovou a duše v očistci
	18:00	Pl	Za + Marię Konkolską, męża, rodziców z obu stron
pá 10.05.	7:00	Pl	Za + Otta Kroczka, rodziców z obu stron i za dusze w czyśćcu
	10:00	Cz	Za + Arnoštku Giemrotovou, jejího manžela Jana, syna Eduarda, vnuka Daniela, rodiče z obou stran, švagra Miloslava, s prosbou o ochranu Matky Boží Ustavičné pomoci za žijící členy rodiny
	18:00	Cz	Za Františka Poskiera, rodiče z obou stran, syna Jindřicha, Elišku, Josefa a Adélku Poskierovy, za členy rodiny Ciahotné, Lazaza a Mičánkové
so 11.05.	7:00	Cz	Děkovná za 50 let karvinské scholy
	18:00	Pl	Za + Vladislava Skurzoka, jego rodziców Karola i Martę oraz siostrę Małgorzatę i wszystkich z rodziny Skurzok
ne 12.05.	6:30	Pl	Za naszą wspólnotę parafialną
	8:00	Cz	Za + Margitu Mikulcovou (5.výr.+) a za duše v očistci, s prosbou o dar zdraví a víry pro celou rodinu
	9:30	Pl	Za Janinę Hetnał, jej rodzinę oraz dusze zmarłych z rodziny Hetnał i Rusina
	11:00	Cz	Za + Jiřího Ondráčku a duše v očistci, na které nikdo nepamatuje
	18:45	Cz	Za Emilii a Josefa Mazurkovy, syna Otakara, rodiče z obou stran a ostatní členy rodiny
po 13.05.	7:00	Pl	
	18:00	Cz	Za Alžbětu Roudenskou, + členy rodiny Roudenské a Bouskové a za duše v očistci
út 14.05.	7:00	Cz	Za Alojze Wawreczku, rodiče z obou stran a za žijící rodiny do ochrany Boží
st 15.05.	7:00	Pl	Za + Barbarę Marcolową, męża, syna i synową, za rodzinę Marcolów, Gorgolów i dusze opuszczone
	18:00	Cz	Za + rodinu Kolenčíkovou a Hanku Zábojníkovou
čt 16.05.	7:00	Cz	Za manželku Annu Ďatkovou a 3 sourozence
	18:00	Pl	Za rodziny Wyderków, Molendów, Ferdynów i Nowaków
pá 17.05.	7:00	Pl	Za + Marię i Antoniego Kruczków oraz za rodziców z obu stron
	18:00	Cz	Za + syny Michala a Davida Opattovy, jejich babičky Valerii Waleczkovou a Olgu Grittnerovou
so 18.05.	7:00	Cz	Za + Ervina Korbase (3.výr.+), rodiče z obou stran, Karla a Štěpánku Korbasovy a za Emila a Lucii Michlovy
	18:00	Pl	Za + Elżbietę i Antoniego Waliców oraz za dusze opuszczone

ne 19.05.	6:30	Pl	Za Antoniego Podstawkę, + i żyjącą rodzinę Podstawków i Guziurów
	8:00	Cz	Za Bohumilu a Vladislava Schwarzovy
	9:30	Pl	Za + Zdenka Peszla, + rodzinę z obu stron oraz za żyjących członków rodziny, powierzając ich opiece Matki Bożej Frysztackiej
	11:00	Cz	Za + Josefa Ruska, manželku, syna a rodinu Ruskovou, s prosbou o Boží požehnání pro žijící rodinu a přímluvu Matky Boží
	18:45	Cz	Za naše farní společenství
po 20.05.	7:00	Pl	Za + Ervína Gajdzioka, małżonkę i brata
	18:00	Cz	Za žijící i + členy společenství Živého Růžence
út 21.05.	7:00	Cz	Za + Márii a Jozefa Liškovy a za jejich + děti
st 22.05.	7:00	Pl	
	18:00	Cz	Za Marii Nalewajkovou, jejího manžela Františka, bratry Leoše a Františka, sestru Annu a rodiče z obou stran
čt 23.05.	7:00	Cz	Za Jána Šandora
	18:00	Pl	Za + Tadeusza Szymańskiego, jego rodziców i teściów
pá 24.05.	7:00	Pl	Za + Václava Janka, małżonkę Elżbietę i siostrę Hedvikę
	18:00	Cz	Za + Františka Fialku, + rodiče z obou stran a za žijící rodinu
so 25.05.	7:00	Cz	Za + Helenu a Ervina Michlovy, syna Vladislava, rodiče z obou stran, sourozence a duše v očistci
	18:00	Pl	Za + Franciszka Brechera, żonę Stefanię, + wnuka Andrzeja, rodziców z obu stron oraz za żyjących członków rodziny, powierzając ich opiece Bożej
ne 26.05.	6:30	Pl	Za naszą wspólnotę parafialną
	8:00	Cz	Děkovná za přijatá dobrodiní, s prosbou o požehnání do dalšího roku
	9:30	Pl	Za + Alojzego i Helenę Kunschke, córkę Jadwigę, rodzinę Żaganów, Śmiejów, dusze w czyśćcu cierpiące
	11:00	Cz	Za duše v očistci, duše opuštěné, s prosbou o dary Ducha Svatého pro vnoučata a postižené dítě, lásku a porozumění v rodině a hodně milostí pro kněze naší farnosti
	18:45	Cz	Za + Annu Cycoňovou
po 27.05.	7:00	Pl	Za + Irenę Marię Puchałową, rodzinę Kondrat, Puchała i Moskwa
	18:00	Cz	Za + Leopolda a Josefinu Písečné a za + syna Roberta
út 28.05.	7:00	Cz	Za + Annu Pierchalovou a za žijící rodinu, s prosbou o ochranu Matky Boží
st 29.05.	7:00	Pl	Za ks. Siostrzonka i + Miroslava kardynała Vlka
	18:00	Cz	Za zemřelé z naší farnosti pohřbené tento měsíc beze mše svaté
čt 30.05.	7:00	Cz	
	8:00	Pl	Dziękczynna za otrzymane łaski w ciągu 85 lat życia, 64 lata współżycia małżeńskiego, prosząc o pomoc Bożą dla całej żyjącej rodziny oraz za + rodziców i rodzeństwo z obu stron
	17:00	Cz	Za Kateřinu, s prosbou o dar zdraví
	18:00	Pl	Za + Marię i Vladislava Kunzów
pá 31.05.	7:00	Pl	
	18:00	Cz	Za + Mikuláše Horňáka (10.výr.+) a za žijící a + rodinu Horňákovou a Mitręgovou
so 01.06.	7:00	Cz	Na úmysly složené u obrazu Panny Marie Fryštátské
	18:00	Pl	Za + Franciszka Linzera, żonę Helenę i rodziców z obu stron
ne 02.06.	6:30	Pl	Za + Marię i Franciszka Waliców, córkę i 3 zięciów
	8:00	Cz	Děkovná za 60 let života Pavla Mikulce a s prosbou o dar zdraví a ochranu Boží pro celou rodinu
	9:30	Pl	Za rodzinę Hejdów
	11:00	Cz	Za + Otakara Otiska, jeho + rodiče Žofii a Otakara, + rodinu Březinovou, za duše v očistci a celou žijící rodinu, s prosbou o ochranu Matky Boží
	18:45	Cz	Za naše farní společenství

Omlouváme se za případné chyby ve jménech, úmyslech a časech mší svatých.

Naleznete-li takovou chybu, kontaktujte nás, prosím.

Zapsat úmysl na „volné mše“ je možné v úředních hodinách ve farní kanceláři!

(výjimka: úmysly v právě probíhajícím týdnu lze zapsat v sakristii)

Adorace, pobožnosti:

Každý čtvrtek– začíná bezprostředně po ranní mši svaté společnou modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství (CZ), ukončení vedené, v 17:30 společnou modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství (PL) a svátostným požehnáním.

1. pátek v měsíci – 03.05. - eucharistická pobožnost s modlitbou Litanií k Srdci Ježíšovu, zásvětnou modlitbou a svátostným požehnáním: bezprostředně po ranní mši svaté začínající v 7:00 PL; a v 17:45 hod. CZ. Od 16:00 hod. možnost tiché adorace Krista v Eucharistii. Po večerní mši svaté vedená adorace s modlitbou chval, proseb a díků.

Návštěvy nemocných:

pátek 03.05. dopoledne (zhruba od 9:00)
nemocní, které navštěvuje P. Adam

pátek 10.05. dopoledne (od 9:00)
nemocní, které navštěvuje P. Przemek a P. Dawid

Nemocné P. Stanislava
budou navštěvovat P. Przemek a P. Dawid

Liturgický kalendář:

pondělí 29.04. – svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy
7:00 PL, 18:00 CZ

čtvrtek 02.05. – památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve

pátek 03.05. – svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
6:00 CZ, 7:00 PL, 18:00 CZ
(všechny v hlavní lodi farního kostela)

pondělí 06.05. – památka sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka

úterý 14.05. – svátek sv. Matěje, apoštola
7:00 CZ

čtvrtek 16.05. – svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech
7:00 CZ, 18:00 PL

pondělí 20.05. – památka sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze

čtvrtek 30.05. – slavnost Nanebevstoupení Páně
středa: 18:00 CZ
čtvrtek: 7:00 CZ, 8:00 PL, 17:00 CZ, 18:00 PL
(všechny v hlavní lodi farního kostela)

sobota 01.06. – památka sv. Justina, mučedníka

Po celý květen budou v naší farnosti **májové pobožnosti**.

Od pondělí do soboty budou bezprostředně **po večerní mši svaté**.
V **neděle** v **15:00** (výjimka: 12.05. v 15:30)

Od května do října budou naše kostely opět otevřeny návštěvníkům v rámci projektu **Otevřené chrámy**. Průvodce bude zdarma k dispozici v úterý a ve středu od 14:00 do 17:00, ve čtvrtek, pátek a sobotu od 8:00 do 12:00 a od 13:00 do 17:00 a v neděli od 12:00 do 18:00. **Kostel v Dolech** bude zpřístupněn v soboty od 10:00 do 18:00 a v neděle od 10:30 do 15:30.

V **sobotu 11.05.** je **pouť Matky Boží Fryštátské**.
Mše sv. bude v **7:00** (CZ) a v **10:00** (CZ) – spojená s jubileem scholy.

UKŽ a KDU-ČSL srdečně zvou na **posezení u příležitosti Svátku matek**. V **neděli 19.05. v 15:00** v sále PZKO Karviná-Ráj. V programu vystoupí děti z MŠ Prameny a děti z Juventusu. Domácí kuchyň zajištěna.

Ve **čtvrtek 30.05.** prožíváme **slavnost Nanebevstoupení Páně**. Mše svaté budou **v 7:00** (CZ), **v 8:00** (PL), **v 17:00** (CZ) **a v 18:00** (PL). Pamatujme, že se jedná o slavnost s doporučenou účastí na mši svaté.

Soutěž!! Soutěž!! Konkurs!! Konkurs!! vyhodnocení

V minulém čísle jsme vyhlásili foto soutěž. Úkolem bylo poznat, kdo (tedy která socha) z našeho kostela se dívá na uvedených fotkách.

správná odpověď:
č. 1 – Zachariáš (Karviná-Doly)
č. 2 – sv. Kateřina Alexandrijská (Karviná-Fryštát)
č. 3 – sv. Petr (Karviná-Fryštát)

Odevzdaná byla **pouze 1 odpověď**, **tudíž výhercem poukazu v hodnotě 500 Kč, 300 Kč i 200 Kč** je

Barbara Tomanek.

Gratulujeme!

Benefiční koncert pro Kačenku

neděle 12.05.2019 v 16:00
kostel Povýšení sv. Kříže, Karviná

Výtěžek jubilejního koncertu schol poputuje na transparentní účet zřízený na pomoc malé **Kačence Machové**. Maminka Kačenky je nejen rodačkou z Karviné a naší farnicí, ale dlouhá léta zpívala v naší schole. Zde přinášíme několik informací o jejich rodinné situaci.

Kačenka Bojovnice

Gratulujeme Vám, budete mít miminko! Kolik z nás se těšilo, až tuto větu uslyší! Měsíce těšení, příprav, občas trochu obav z vyšetření… ale věta „Vše je v pořádku, maminko!“ Vás vždy uklidní… Těšíte se na společný čas a když přijde den, kdy už chce miminko na svět, nemůžete se dočkat, až Vám ho podají do náruče…

Bohužel nám lékař náš očekávaný poklad nepodal s úsměvem a gratulací, ale okamžitě ho nechal odnést. Mně i manželovi, který byl se mnou u porodu řekli, že stav našeho miminka je neslučitelný se životem… Pak jsme se dozvěděli, že máme dcerku, ale že nemůže sama dýchat, že se sama nenají, neuvidíme její první krůčky, protože se nebude moci hýbat, nebude ani mluvit, usmívat se, protože vás neuvidí a neuslyší… A tak nám doporučili, ať ji raději dáme do ústavní péče, protože stejně bude moci jenom ležet. Udělali byste to???

Rozhodli jsme se, že půjdeme společnou cestou i s naší dcerkou, která dostala jméno Kateřina. Nevzdali jsme boj své dcerky Kačenky a společně se pereme za její místo na světě. Kačenka je neskutečná bojovnice, nemá sice vyhráno, ale díky fyzioterapii, rehabilitacím, Feldenkreisově metodě, zrakové a orofaciální stimulaci zvládá pomaličku takové věci, které podle lékařů nikdy neměla umět – snaží se o pohyby, otáčí někdy hlavičkou, udrží na okamžik předměty v rukou, sama dýchá, pokouší se o polykání slin a pozorování okolí. Občas její reakce dokazují, že něco slyší i vidí!!

Je ale pravda, že vážné zdravotní problémy přetrvávají. V květnu 2018 byla Kačence provedena operace PEGu (sonda do žaludku) z důvodu častého zvracení. Naše holčička nezvládá nárazově větší objem potravy a tudíž je připojena na gastroenterální pumpu. Já společně s manželem, jsme se pod zdravotním dohledem, naučili tuto náročnou péči, která je tedy neustále 24 hodin denně, zvládat. Díky nízké pohyblivosti (svalové hypotonii) a pomalé reakci orgánů hrozí i nebezpečí aspirace (vdechnutí zvratků, hlenů, slin). Musíme odsávat několikrát za den, aby dýchání bylo čisté. Kačenka fyzicky pomalu roste, ale mentálně i pohybově je na úrovni 2 až 3 měsíčního dítěte, i přes to, že oslavila v únoru 2019 své první narozeniny.

Je to bojovnice, která se vymyká beznadějným lékařským prognózám. Přes veškerá genetická vyšetření a pozorování stále neznáme její diagnózu ani příčinu obtíží. Za každý den, kdy je mezi námi jsme všichni vděčni. Za veškerá maličká zlepšení, za kterými stojí každodenní rehabilitace a péče nejen nás rodičů, ale celé rodiny. Pokud vzdáme naše úsilí, odsoudíme Kačenku do ústavu, kde bude jen ležet, trpět dekubity a postupnou stagnací dojde k tomu, že její krátký život skončí. To však není naše volba již od začátku. Cílem je pro nás, aby Kačka měla kvalitní život s námi.

Nikdo nepotřebuje soucit, ani obdiv, ale můžete nám třeba pomoci tím, že přispějete Kačence na další rehabilitace, lázně, pomůcky techniky pohybu, které jí pomohou, aby se nadále mohla rozvíjet a dělat radost svému okolí!!

Pomůžete jí i nám rodičům v další práci? Aby pokroky, které pomaličku zvládáme, a pro většinu z vás jsou samozřejmostí, předčily očekávání všech, kteří Kačence nevěřili a nám nedávali naději!!!

Lucie Machová

O nemoci

Kačenka se narodila s dosud neznámou diagnózou. Hlavním postižením je těžký hypotonický syndrom. Jako hypotonie se označuje stav, kdy dítě vykazuje známky nízkého svalového napětí, které je projevem narušené funkce mozku, v našem případě opožděný stupeň gyrifikace (MRI mozku), mikrocefalie. Pro představu, Kačenka se chová jako „hadrová panenka" s těžkým opožděným vývojem. Příčin centrální hypotonie je celá řada. Dle předpokladu lékařů je u Kačenky geneticky podmíněna. Genetická šetření však stále probíhají s nejasnou etiologií.

Kromě nízké porodní hmotnosti 1990g, Kačenku trápí deformity aker HKK, pedes equinovari oboustranně, což v češtině znamená „vrozená koňská noha". Proto je nutné neustále rehabilitovat a intenzivně cvičit.

V květnu 2018 byla Kačence provedena operace PEGu (sonda do žaludku) z důvodu častého zvracení. Naše holčička nezvládá nárazově větší objem potravy a tudíž je připojena na gastroenterální pumpu.

Machule Czech, z.s.

Machule Czech je zapsaný spolek, který byl založen na podporu Kačenky Machové. Účel spolku je také předávání zkušeností, informací v oblasti péče o děti s hypotonickým syndromem a dalším rodinám s podobným onemocněním.

Stanovy zapsaného spolku jsou uvedeny v následujícím odkazu
https://or.justice.cz/ias/ui/rejstrik-$firma?
jenPlatne=PLATNE&nazev=machule+czech&polozek=50&typHledani=STARTS_WITH

Zajímá vás aktuální dění kolem Kačenky? Sledujte ji na Facebooku, kde Kačenčin příběh také můžete sdílet.

Kontakt

Napsat můžete **na e-mail**: info@pohybprokacenku.cz
nebo zatelefonovat **na číslo**: +420 777 326 997

Informace o zapsaném spolku:

Machule Czech, z. s.
Písečná 95
Řečany nad Labem 533 13
IČO: 079 67 951
zastoupen: Lucií Machovou
zapsán u Krajského soudu v Hradci Králové L 12999

číslo transparentního účtu spolku : Fio banka 2901605372/2010

Přehled transparentního účtu:
tps://1url.cz/ZMVr8?fbclid=IwAR0wXXNnOwt4yvX3W2__cIUDR75d6RU_wafOUEjqyytBT9zstJ_kT6NZHDs
https://ib.fio.cz/ib/transparent?a=2901605372

Postní sbírka s ADROU pro Podkarpatskou Rus

Během doby postní jsme mohli na vyznačená místa přinášet věci osobní hygieny a školní potřeby. Celý 4. postní týden pak oblečení, které již nepotřebujeme, ale je v dobrém stavu.

Do sbírky se zapojilo opravdu spoustu farníků (a nejen) a podařilo se nám shromáždit mnoho věcí, které nyní poputují na Podkarpatskou Rus.

Dne 15.04.2019 si zástupci Adry přijeli pro všechny sesbírané věci, a při jejich nakládání se řádně zapotili (museli přijt 2x). Samotného oblečení bylo na 1 nákladní prostor Fiatu Ducato (pro představu: cca 50 stodvacetilitrových pytlů). Stejně tak hygienické a školní potřeby zaplnily celý nákladní prostor tohoto auta.

Děkujeme všem, kdo se zapojili do této krásné iniciativy.

Přinášíme několik fotek ze skladovacích prostor.

Křížová cesta dětí

Velký pátek 2019

